

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ROK I (VI)

WARSZAWA, dnia 4 czerwca 1957 r.

Nr 4 (73)

T R E Ś Ć :

I. Renty i zaopatrzenia		III. Płace	
Poz.	Str.	Poz.	Str.
23	Pismo okólne nr 5 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 kwietnia 1957 r. w sprawie wysokości rent starczych dla nauczycieli mężczyzn, którzy ukończyli 55 lat życia i spełniają inne warunki określone w art. 89 dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin	26	Zarządzenie Nr 25 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11 kwietnia 1957 r. w sprawie dostosowania nomenklatury stanowisk w zakładowych zawodowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej do nomenklatury obowiązującej w terenowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej Korpusu Technicznego Pożarnictwa
	25		29
II. Zatrudnienie		IV. Sprawy ogólnoadministracyjne	
24	Zarządzenie nr 3/1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 maja 1957 r. w sprawie zasad obowiązujących przy wykorzystywaniu funduszu interwencyjnego na aktywizację życia gospodarczego w miastach i miasteczkach	27	Zarządzenie nr 1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 maja 1957 r. w sprawie jednolitej numeracji i ewidencji aktów normatywnych wydawanych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej
	26		30
25	Zarządzenie nr 5/2 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 14 maja 1957 r. w sprawie zapewnienia zatrudnienia repatriantom powracającym do kraju		V. Komunikaty
	29	28	Komunikat o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim
		29	Komunikat o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nie opublikowanych w Dzienniku Urzędowym
			30
			30

I. RENTY I ZAOPATRZENIA

23.

PISMO OKÓLNE Nr 5 MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ZARZĄD RENT

z dnia 27 kwietnia 1957 r. Znak. Un-524—24/56

w sprawie wysokości rent starczych dla nauczycieli mężczyzn, którzy ukończyli 55 lat życia i spełniają inne warunki określone w art. 89 dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

1. Artykuł 89 dekretu o p. z. e. postanawia:
„89.1. Pracownikom, którzy w dniu wejścia w życie dekretu byli objęci państwowym systemem emerytalnym, przysługuje na ich wniosek prawo do renty starczej, jeżeli do dnia 1 lipca 1959 r. osiągną:

- 1) 35 lat zatrudnienia i ukończą 55 lat lub
- 2) 25 lat zatrudnienia i ukończą 60 lat.

2. Przepis ust. 1 stosuje się w przypadku ustania zatrudnienia wskutek zwolnienia pracownika ze służby przez władzę służbową bądź na prośbę pracownika.“

Artykuł 89 zawiera przepisy analogiczne do przepisów ustawy emerytalnej z 1923 r. (Dz. U. z 1934 r. Nr. 26 poz. 160 — z późniejszymi zmianami). Państwowym systemem emerytalnym byli objęci pracownicy publiczno-prawni tj. funkcjonariusze mianowani na stałe i prowizorycznie, wymienieni w art. 2 cyt. ustawy oraz zawodowi wojskowi.

Z przepisu ust. 2 art. 89 wynika, że ukończenie wieku musi nastąpić w zatrudnieniu, które było objęte państwowym systemem emerytalnym, natomiast okres 35 wzgl. 25 lat zatrudnienia może obejmować również okresy innego zatrudnienia.

2.1. Nauczycielom, zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o prawach i obowiązkach nauczycieli (Dz. U. Nr 12, poz. 63), przysługuje prawo do zaopatrzenia emerytalnego na zasadach określonych w obowiązujących przepisach (t. zn. dekretu o p. z. e.) dla pracowników zaliczonych do I kategorii zatrudnienia. Ponieważ w art. 30 dekretu o p.z.e. wiek starczy dla pracowników I kategorii zatrudnienia wynosi — 60 lat dla mężczyzn, a 55 lat dla kobiet, powstało w praktyce

pytanie, czy nauczyciel-mężczyzna, który ukończył 55 lat życia i spełnia inne warunki określone w art. 89 dekretu o p. z. e. ma prawo do renty starczej w wysokości przewidzianej dla pracowników I kategorii zatrudnienia.

2. 2. Ministerstwo wyjaśnia, że nauczyciel-mężczyzna, który ukończył 55 lat życia ma prawo do renty starczej w wysokości, przewidzianej dla pracowników I kategorii zatrudnienia, jeżeli:

a) spełnia inne (poza wiekiem 55 lat) warunki, określone w art. 89 dekretu o p. z. e. (35 lat zatrudnienia, ukończenie 55 lat życia w czasie zatrudnienia w charakterze publiczno-prawnym, ustanie zatrudnienia) — oraz

b) spełnia warunki zaliczenia do I kategorii zatrudnienia, określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczenia pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 39 poz. 176).

Jeżeli nauczyciel-mężczyzna, który ukończył 55 lat życia spełnia tylko warunki określone pod lit. a) ma prawo do renty starczej w wysokości przewidzianej dla pracowników II kategorii zatrudnienia.

2. 3. W myśl powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. nauczyciela zalicza się do pracowników I kategorii zatrudnienia, jeżeli ostatnio przed powstaniem prawa do renty:

1) wykonywał zatrudnienie w charakterze nauczyciela co najmniej przez 15 lat,

2) nie wykonywał zatrudnienia w charakterze nauczyciela, to jeżeli poprzednio wykonywał zatrudnienie w charakterze nauczyciela co najmniej przez:

- a) 25 lat (kobieta 20 lat) — albo

b) 15 lat i przeniesiony został do pracy w II kategorii zatrudnienia ze względu na stan zdrowia, w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia i zatrudnienie to wykonywał ostatnio przed powstaniem prawa do renty starczej.

3. Decyzje w sprawach rent starczych dla nauczycieli wydane w sposób niezgodny z wyjaśnieniami zawartymi w niniejszym piśmie okólnym podlegają rewizji. Różnice kwot przysługujące na skutek dokonanych rewizji należy wypłacić od dnia powstania prawa do renty starczej na podstawie art. 89 dekretu o p. z. e. nie wcześniej jednak niż od dnia 8 maja 1956 r.

Dyrektor Zarządu Rent: **K. Niementowski**

II. ZATRUDNIENIE

24.

ZARZĄDZENIE NR 3/1

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 maja 1957 r. Znak Zi — 1299/700

w sprawie zasad obowiązujących przy wykorzystywaniu funduszu interwencyjnego na aktywizację życia gospodarczego w miastach i miasteczkach.

Na podstawie § 7 uchwały Nr 520 Prezydium Rządu z dnia 17 sierpnia 1956 r. w sprawie utworzenia funduszu interwencyjnego na aktywizację życia gospodarczego w miastach i miasteczkach zarządza się co następuje:

I. Zasady ogólne

§ 1. Wykorzystanie funduszu interwencyjnego ma na celu:

- a) stałą aktywizację życia gospodarczego miast i miasteczek wykazujących nadwyżki siły roboczej,
- b) uzyskanie dodatkowych miejsc pracy w możliwie najkrótszym okresie czasu,
- c) zatrudnienie osób poszukujących pracy.

§ 2. 1. Organom zatrudnienia prezydiów rad narodowych przysługuje wyłączne prawo kierowania osobami poszukującymi pracy na miejsca uzyskane w wyniku wykorzystania funduszu interwencyjnego.

2. Organa zatrudnienia obowiązane są kierować na uzyskanie w związku z wykorzystaniem funduszu interwencyjnego wolne miejsca pracy przede wszystkim:

- a) repatriantów,
- b) jedynych żywicieli rodzin, w szczególności kobiety,
- c) oficerów i podoficerów zwolnionych w związku z ograniczeniem sił zbrojnych,
- d) pracowników zwalnianych w związku z reorganizacją administracji.

§ 3. 1. Wysokość dotacji i kredytów dla poszczególnych województw (miast wydzielonych z województw) ustala na wnioski prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wydzielonych z województw) Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej na okresy kwartalne, określając oddzielnie kwotę przeznaczoną na stałe i czasowe zatrudnienie osób poszukujących pracy (wzór wniosku — w załączeniu).

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1 należy dołączyć część opisową. Powinna ona zawierać w szczególności:

- a) wskazanie projektowanych adaptacji zbędnych lokali użytkowych na cele produkcyjne,
- b) wskazanie zabezpieczenia w niezbędne surowce i urządzenia, zwłaszcza w maszyny,
- c) zgodę prezydium wojewódzkiej rady narodowej na potrącenie przez Ministerstwo Finansów z dotacji wyrównawczej kwot, niewłaściwie wykorzystanych przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej z funduszu interwencyjnego.

§ 4. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych wydzielonych z województw) mogą przesuwać na zatrudnienie stałe fundusze przyznane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej na zatrudnienie czasowe.

2. Przeznaczenie na zatrudnienie stałe wymaga aprobaty Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

3. Jeżeli Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej nie udzieli prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wydzielonego) odpowiedzi w sprawie, o której mowa w ust. 2 w terminie 10-ciu dni od daty pisemnego wystąpienia — prezydium rady narodowej dokonuje przesunięcia funduszu we własnym zakresie.

§ 5. 1. Fundusz interwencyjny powinien być wydatkowany przede wszystkim na tworzenie stałych miejsc pracy w produkcji i w usługach.

2. W miastach i miasteczkach, w których istnieje konieczność natychmiastowego zatrudnienia osób poszukujących pracy, powinny być organizowane także pozaplanowe czasowe roboty mające na celu poprawę stanu urządzeń komunalnych (np. porządkowanie ulic, zakładanie zieleni itp.) jednak pod warunkiem braku na te cele środków finansowych w budżecie prezydium rady narodowej.

§ 6. 1. W ramach ogólnych kwot przyznanych przez Ministerstwo dla województwa — prezydium wojewódzkiej rady narodowej przydziela fundusz interwencyjny wyłącznie dla

tych miast i miasteczek, które posiadają nadwyżki siły roboczej, a nie dysponują dostateczną ilością wolnych miejsc pracy.

2. Przy rozdziale funduszu interwencyjnego prezydium wojewódzkiej rady narodowej kieruje się przede wszystkim:

- a) aktualną ilością osób poszukujących pracy ze szczególnym uwzględnieniem osób, o których mowa w § 2 ust. 2,
- b) przewidywanym wzrostem zatrudnienia w poszczególnych miastach i miasteczkach,
- c) przewidywaną aktywizacją gospodarzą miast i miasteczek z innych środków finansowych (np. fundusz rozwoju gospodarczego, kredyty spółdzielczości pracy itp.).

3. Prezydium rad narodowych powołują zespoły osób, których zadaniem będzie opiniowanie projektów, dotyczących wykorzystania funduszu interwencyjnego.

W skład zespołu powinni wchodzić w szczególności kierownicy organów zatrudnienia, finansów, przedstawiciele komisji planowania gospodarczego, a w razie potrzeby także przedstawiciele przemysłu terenowego, przemysłu materiałów budowlanych, gospodarki komunalnej, spółdzielczości pracy, handlu i ewentualnie inni miejscowi działacze gospodarczy.

§ 7. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej przyznaje dotacje i kredyty zwrotne z funduszu interwencyjnego na wniosek prezydium właściwej rady narodowej i na podstawie preliminarzy kosztów, złożonych przez zainteresowane zakłady pracy (instytucje) — zaopiniowanych przez zespoły, o których mowa w § 6 ust. 3.

§ 8. 1. W ramach ogólnych kwot przyznanych przez Ministerstwo dla województwa fundusz interwencyjny jest rozprowadzany na podstawie rozdzielników ustalonych przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Rozprowadzanie funduszu interwencyjnego na podstawie decyzji prezydium wojewódzkiej rady narodowej (§ 7) może być dokonywane w formie:

- a) dotacji budżetowych,
- b) długoterminowych kredytów zwrotnych rozprowadzanych przez oddziały Narodowego Banku Polskiego na zasadach ustalonych w instrukcji wydanej przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

§ 9. 1. Warunkiem uruchomienia przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej dotacji lub kredytów z funduszu interwencyjnego jest złożenie przez zakład pracy pisemnego zobowiązania, które w szczególności powinno zawierać:

- a) stan zatrudnienia w dniu podpisania zobowiązania (w odniesieniu do zakładów pracy rozszerzających produkcję),
- b) liczbę osób przewidzianych do dodatkowego zatrudnienia z uwzględnieniem ilości kobiet,
- c) wyrażenie zgody na przyjęcie osób wymienionych w pkt. b) za pośrednictwem organu zatrudnienia,
- d) termin zatrudnienia osób, o których mowa w pkt. b),
- e) klauzulę zobowiązującą zakład pracy do zwrotu udzielonej dotacji bądź kredytu w przypadku niedotrzymania warunków, o których mowa w pkt. b), c), d).

2. W przypadku niedotrzymania przez zakład pracy zobowiązań, o których mowa w ust. 1 prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinno zażądać zwrotu udzielonej dotacji bądź kredytu, przy czym w razie wynikłego sporu sprawa powinna być skierowana do komisji arbitrażowej.

§ 10. 1. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej może przesuwać dla zaspokojenia potrzeb innych województw fundusze niewykorzystane w przewidzianych terminach bez dostatecznego uzasadnienia przez prezydium wojewódzkich rad narodowych.

2. W przypadkach wydatkowania przez prezydium wojewódzkich rad narodowych dotacji udzielonych z funduszu interwencyjnego, niezgodnie z zasadami niniejszego zarządzenia — Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wystąpi do Ministerstwa Finansów o potrącenie nieprawidłowo wykorzystanych kwot z dotacji wyrównawczych udzielanych prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 11. Przy organizowaniu nowych lub rozszerzaniu istniejących zakładów pracy należy przede wszystkim wykorzystywać:

- a) zbędne lokale użytkowe oraz lokale niewykorzystywane przez zakłady pracy, które mogą być przekazywane prezidiom rad narodowych na cele związane z aktywizacją gospodarzą — zgodnie z wydanymi przez resorty gospodarcze w tej sprawie zarządzeniami (na podstawie § 6 uchwały Nr 520/56 Prezydium Rządu z dnia 17 sierpnia 1956 r.),

25.

ZARZĄDZENIE NR 5/2

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 14 maja 1957 r. Znak: Zr. 1550/7351

w sprawie zapewnienia zatrudnienia repatriantom powracającym do kraju.

W wykonaniu § 2 ust. 1 uchwały Nr 145 Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1957 r. w sprawie pomocy dla repatriantów (Monitor Polski Nr 32, poz 217) zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Organy zatrudnienia prezydii wojewódzkich, miejskich i powiatowych rad narodowych, są obowiązane do kierowania repatriantów do pracy w pierwszej kolejności, na zasadach obowiązujących przy zatrudnianiu jedynych żywicieli rodzin, zgodnie z zarządzeniem Nr 79 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 września 1953 r. w sprawie czynnego pośrednictwa pracy.

2. Obowiązek wymieniony w ust. 1 dotyczy zarówno zatrudnienia repatriantów, którzy już otrzymali mieszkania lub zameldowali się na pobyt stały u swych rodzin jak i tych, którzy przebywają w punktach repatriacyjnych, a sprawa przydzielenia im mieszkań jest w toku załatwiania.

§ 2. 1. Zatrudnianie repatriantów powinno następować w zasadzie w trybie odręcznym, w miarę możliwości stosownie do posiadanych przez nich kwalifikacji.

2. W przypadku niemożności odręcznego skierowania repatrianta do pracy, należy go poinformować o następnym terminie zgłoszenia — celem uzyskania skierowania. Wyznaczony termin nie może być dłuższy niż 14 dni.

3. Repatrianta, który zgłosi się w poszukiwaniu pracy do organu zatrudnienia, należy zarejestrować w kartotece poszukujących pracy, oznaczając kartę literą „A”.

4. Repatriantom — rolnikom należy proponować przede wszystkim osiedlenie się na wsi w oparciu o zasady ustalone w uchwale Nr 107/57 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1957 r. w sprawie osadnictwa rolnego i kierować ich do zarządów rolnictwa.

§ 3. 1. Wolne miejsce pracy dla zarejestrowanego repatrianta należy wyszukać w drodze bezpośrednich kontaktów z zakładami pracy.

2. W celu przyspieszenia sprawy należy wykorzystać wszelkie środki dostępne organom zatrudnienia w myśl przepisów powołanego w § 1 ust. 1 zarządzenia Nr 79 Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

§ 4. Po wyszukaniu wolnego miejsca pracy repatrianta należy skierować do pracy, wydając mu skierowanie z odpowiednią.

§ 5. Akta dotyczące zatrudnienia repatriantów należy przechowywać w specjalnie na ten cel wydzielonej teczce, do której należy składać wszelką korespondencję w sprawach repatriantów, jak również potwierdzenia przyjęcia do pracy i karty rejestracyjne po wycofaniu ich z kartoteki czynnej.

§ 6. 1. Organy zatrudnienia są obowiązane do utrzymywania ścisłych kontaktów z punktami repatriacyjnymi położonymi na terenie ich działania, w zakresie zatrudniania repatriantów.

2. W miarę potrzeby należy delegować do punktów repatriacyjnych stałych przedstawicieli w celu:

a) współpracy z kierownictwem punktu repatriacyjnego w zakresie ustalenia miejsc osiedlenia repatriantów w

oparciu o znajomość potrzeb terenu i kwalifikacji zawodowych repatriantów oraz

b) informowania repatriantów o możliwościach zatrudnienia na podstawie ustalonych planów werbunkowych i komunikatów informacyjnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 7. 1. Organy zatrudnienia obowiązane są otaczać zgłaszających się repatriantów szczególną troską i opieką zwłaszcza w początkowym okresie rozpoczęcia pracy w kraju i niezwłocznie reagować na ich skargi w sprawach zatrudnienia.

2. Sprawy zatrudnienia repatriantów winien z reguły rozpatrywać bezpośrednio kierownik organu zatrudnienia.

3. Podania, skargi i zażalenia repatriantów w szczególności przesyłane przez Biuro Pełnomocnika Rządu do spraw Repatriacji, należy załatwiać w pierwszej kolejności, tak jak podania jedynych żywicieli.

§ 8. Dane o liczbie zatrudnionych oraz pozostających do zatrudnienia repatriantów, należy umieszczać w sprawozdaniu statystycznym według wzoru Zp 5 w miejscu przeznaczonym na korespondencję.

§ 9. Traci moc zarządzenie Nr 96 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 października 1955 r. w sprawie zapewnienia zatrudnienia repatriantom powracającym do kraju.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister: wz. T. Kochanowicz

III. P L A C E.

26.

ZARZĄDZENIA NR 25

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 11 kwietnia 1957 r.

w sprawie dostosowania nomenklatury stanowisk w zakładach zawodowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej, do nomenklatury obowiązującej w terenowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej Korpusu Technicznego Pożarnictwa.

Na podstawie § 1 pkt. 2 uchwały Nr 95/57 Rady Ministrów z dnia 14 marca 1957 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w straży przeciwpożarowej oraz strażach uzbrojonych i nieuzbrojonych, pilnujących mienia zakładów pracy, ustalam następującą tabelę porównawczą w zakresie nomenklatury stanowisk:

Zakładowa zawodowa straż przeciwpożarowa	Korpus Techniczny Pożarnictwa
Stanowisko	Stanowisko
Strażak, st. strażak	Strażak, st. strażak
Sekcyjny, ml. ogniomistrz	Podoficer
Ogniomistrz	St. podoficer, kierownik centrali alarmowej, zastępca dowódcy plutonu, dowódca sekcji
St. ogniomistrz	St. podoficer, rzemieślnik wykwalifikowany
Pozostałe stanowiska	analogicznie jak w terenowej ochronie przeciwpożarowej

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1957 r.

MINISTER:
wz. T. Kochanowicz

IV. SPRAWY OGÓLNO-ADMINISTRACYJNE

27.

ZARZĄDZENIE NR 1

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 maja 1957 r.

Znak: Go. 05350-3/57.

w sprawie jednolitej numeracji i ewidencji aktów normatywnych wydawanych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

W celu wprowadzenia jednolitej numeracji i ewidencji wszelkich aktów normatywnych, wydawanych przez resort pracy i opieki społecznej w formie zarządzeń, okólników, instrukcji i wytycznych oraz pism okólnych, zarządza się co następuje:

§ 1. Wszystkie akty normatywne resortu będą numerowane jednolicie i bieżąco od numeru 1 w ciągu każdego roku kalendarzowego, niezależnie od rodzaju aktów. Ponadto — ze względu na potrzebę zapewnienia resortowym komórkom terenowym możliwości sprawdzania kolejności otrzymywanych aktów i ich kompletowania — wprowadza się dodatkową bieżącą numerację aktów normatywnych wydawanych przez poszczególne zarządy (równorzędne) Ministerstwa z tym, że tego rodzaju uzupełniającej numeracji nie otrzymują akty normatywne dotyczące tylko Centrali Ministerstwa i nie wysyłane do komórek terenowych.

Każdy akt normatywny resortu będzie poza tym opatrzony znakiem sprawy.

§ 2. Ewidencję aktów normatywnych wydawanych przez resort prowadzi, w formie odpowiedniego wykazu, Gabinet Ministra — Wydział Prawny, oddzielnie dla każdego roku kalendarzowego.

W związku z tym, poszczególne komórki Centrali Ministerstwa opracowujące akty normatywne, przesyłają je przed wydaniem do Wydziału Prawnego w celu nadania jej bieżącej numeracji.

§ 3. W roku 1957 bieżącą numerację i ewidencję aktów normatywnych (§ 1 i 2) rozpoczyna się od dnia 1 maja.

Minister: wz. **W. Kłosiewicz**

V. KOMUNIKATY

28.

Komunikat o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim.

1. Ustawa budżetowa na rok 1957 z dnia 28 kwietnia 1957 r. (Dz. U. Nr 25, poz. 115).

2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 maja 1957 r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania świadczeń rentowych przez repatriantów (Dz. U. Nr 26, poz. 117).

3. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 maja 1957 r. w sprawie zaliczania nauczycieli do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 27, poz. 119).

4. Uchwała nr 107 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1957 r. w sprawie osadnictwa rolnego (Monitor Polski Nr 28, poz. 188).

5. Uchwała nr 125 Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1957 r. w sprawie opracowywania terenowych bilansów siły roboczej (Monitor Polski Nr 28, poz. 191).

6. Uchwała nr 78a Rady Ministrów z dnia 5 marca 1957 r. w sprawie poprawy zaopatrzenia pracowników w odzież ochronną, roboczą, sprzęt ochrony osobistej i umundurowanie (Monitor Polski Nr 30, poz. 206).

7. Uchwała nr 145 Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1957 r. w sprawie pomocy dla repatriantów (Monitor Polski Nr 32, poz. 217).

8. Uchwała nr 147 Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1957 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr 33, poz. 223).

9. Uchwała Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 23 kwietnia 1957 r. o Narodowym Planie Gospodarczym na 1957 r. (Monitor Polski Nr 35, poz. 231).

10. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 maja 1957 r. w sprawie szczegółowego trybu zgłaszania propozycji pracy dla absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Monitor Polski Nr 36, poz. 238).

11. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 maja 1957 r. w sprawie opłat za korzystanie z hoteli robotniczych (Monitor Polski Nr 37, poz. 242).

29.

Komunikat o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nieopublikowanych w Dzienniku Urzędowym.

1. Zarządzenie Nr 17 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 marca 1957 r. w sprawie sprawozdawczości rzeczowej na 1957 r. w zakresie działalności Wydziałów Rent i Pomocy Społecznej.

2. Zarządzenie Nr 20 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 kwietnia 1957 r. w sprawie używania samochodów osobowych w Zarządzie Centralnym Ministerstwa.

3. Zarządzenie Nr 24 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 kwietnia 1957 r. w sprawie sprawozdawczości z zakresu pośrednictwa pracy i werbunku niewykwalifikowanej siły roboczej.

4. Zarządzenie Nr 27 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 kwietnia 1957 r. w sprawie przystąpienia do opracowania projektów planu gospodarczego oraz budżetu na 1958 rok.

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Prenumerata roczna wynosi 36 zł., półroczna 18 zł., kwartalna 9 zł.

Prenumeratę należy wpłacać na konto w Narodowym Banku Polskim V. O. M. w Warszawie, konto 1529-91-639 na dochód bz. 24 Dz. 5 R. 19.

b) surowce miejscowe,

c) zbędne materiały i przedmioty nietrwałe przeznaczone do sprzedaży przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe — na podstawie uchwały Nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski Nr 94 poz. 1047),

d) surowce odpadowe w oparciu o przepisy uchwały Nr 741 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r. w sprawie usprawnienia gospodarki surowcami wtórnymi oraz zwiększenia wykorzystania tych surowców w przemyśle drobnym, spółdzielczości pracy i w rzemiośle oraz zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie gospodarowania odpadkami w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 106 poz. 1235),

e) zbędne maszyny, będące w użytkowaniu zakładów przemysłu kluczowego — w oparciu o przepisy uchwały Nr 788/56 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1956 r. w sprawie uprawnień państwowych jednostek organizacyjnych w zakresie rozporządzania zbędnymi maszynami i innymi przedmiotami urzędzenia trwałe (Monitor Polski Nr 105 poz. 1205).

II. Finansowanie akcji stałego zatrudnienia poszukujących pracy

A. Spółdzielczość pracy

§ 12. Zadanie stwarzania nowych miejsc pracy powinno być realizowane zgodnie z możliwościami i potrzebami terenu poprzez organizowanie nowych przedsiębiorstw spółdzielczych oraz zakładów wytwórczych i usługowych w istniejących spółdzielniach oraz zrzeszeń spółdzielczych chałupników.

§ 13. Prezydya wojewódzkich rad narodowych przyznają spółdzielniom pracy długoterminowe kredyty bankowe z funduszu interwencyjnego na realizację zadań określonych w § 12 pod warunkiem, że ze środków finansowych spółdzielczości pracy udzielony zostanie zainteresowanemu spółdzielniom kredyt w wysokości co najmniej 30% całości potrzeb kredytu.

§ 14. 1. Kredyty z funduszu interwencyjnego mogą być przeznaczone na finansowanie działalności inwestycyjnej.

2. Wysokość kredytów ustala się:

a) dla nowoorganizowanych spółdzielni pracy do wysokości 10.000 zł na jedną osobę zatrudnianą,

b) dla istniejących spółdzielni pracy do wysokości 7.000 zł na jedną dodatkowo zatrudnianą osobę,

c) dla zrzeszeń spółdzielczych chałupników — 5.000 zł na jedną osobę zatrudnianą.

§ 15. 1. Zwrot kredytów, o których mowa w §§ 13 i 14 następuje nie później jak w 20-tu ratach rocznych począwszy od 3-go roku po zaciągnięciu kredytu.

2. Kredyt podlega oprocentowaniu w wysokości 1%.

§ 16. W przypadkach uzasadnionych Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej może — na wniosek Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy — umorzyć kredyt udzielony spółdzielni pracy.

§ 17. Wojewódzkie, powiatowe i miejskie rady narodowe w porozumieniu ze związkami spółdzielni pracy powinny udzielać jaknajdalej idącej pomocy w uruchamianiu nowych i rozszerzaniu istniejących spółdzielni pracy, które są organizowane w celu zwiększenia stanu zatrudnienia.

§ 18. Szczegółowa instrukcja Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy wydana w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej oraz innymi zainteresowanymi resortami ustali szczegółowe zasady wykorzystywania kredytów przez spółdzielnie pracy.

B. Przedsiębiorstwa państwowe przemysłu terenowego i gospodarki komunalnej

§ 19. Prezydya wojewódzkich rad narodowych mogą również udzielać bezzwrotnych dotacji z funduszu interwencyjnego nowoorganizowanym lub uruchamiającym ponadplanową pro-

dukcję przedsiębiorstwom państwowego przemysłu terenowego i gospodarki komunalnej pod warunkiem stałego zatrudnienia przez nich odpowiedniej liczby poszukujących pracy osób skierowanych przez organa zatrudnienia.

§ 20. Wysokość dotacji nie może przekraczać dla nowouruchamianego przedsiębiorstwa — 10.000 zł na jedno nowe miejsce pracy (jednego zatrudnionego), a dla rozszerzającego produkcję przedsiębiorstwa 7.000 zł na jedno dodatkowe miejsce pracy.

C. Chałupnictwo

§ 21. 1. Prezydya wojewódzkich rad narodowych mogą udzielać długoterminowych kredytów jednostkom gospodarczym posiadającym osobowość prawną na rozwijanie produkcji chałupniczej.

2. Wysokość kredytów na jednego chałupnika dodatkowo zatrudnionego nie może przekraczać 5.000 zł.

3. Kredyt, o którym mowa w ust. 1 i 2 powinien być spłacony w okresie 3 lat, przy czym zwrot pierwszej raty następuje po upływie 1-go roku od daty przystąpienia do pracy.

4. W przypadkach gospodarczo uzasadnionych spłata kredytu, o którym mowa w ust. 1, 2 i 3 może być za zgodą właściwego terytoralnie prezydium rady narodowej sprolongowana do lat 5--ciu.

D. Szkolenie zawodowe

§ 22. Prezydya wojewódzkich rad narodowych mogą udzielać dotacji z funduszu interwencyjnego jednostkom gospodarki uspołecznionej oraz Zakładom Doskonalenia Rzemiosła na przysposobienie zawodowe osób poszukujących pracy w zakładach produkcyjnych, spółdzielniach, chałupnictwie i rzemiośle, jednak tylko w tych przypadkach, gdy istnieje zobowiązanie jednostek gospodarki uspołecznionej zatrudnienia przeszkolonych osób.

§ 23. Z dotacji o których mowa w § 22 mogą być także pokrywane (całkowicie lub częściowo) płace (stypendia) osób szkolonych zawodowo — zwłaszcza kobiet i młodocianych.

§ 24. Finansowanie szkolenia z funduszu interwencyjnego może mieć miejsce tylko w przypadkach nieposiadania przez kredytobiorcę środków finansowych na szkolenie pracowników

§ 25. Wysokość dotacji na przeszkolenie jednej osoby (łącznie ze stypendium) nie może przekraczać 3.000 zł.

III. Finansowanie czasowego zatrudnienia osób poszukujących pracy.

§ 26. Z funduszu interwencyjnego mogą być udzielane dotacje na roboty nieprzewidziane w planie inwestycyjnym i budżecie prezydium rady narodowej, przy czym koszty rzeczowe tych robót nie mogą przekraczać 1/3 części ogólnego kosztu robót.

§ 27. Niedopuszczalne jest finansowanie z funduszu interwencyjnego prac sezonowych, o ile ich uruchomienie nie wynika z konieczności zatrudnienia osób pilnie poszukujących pracy i zarejestrowanych w organach zatrudnienia.

§ 28. Osoby zatrudnione przy robotach wymienionych w § 26 powinny być wynagradzane według zasad ogólnie obowiązujących przy tego rodzaju pracach.

IV. N a d z ó r.

§ 29. Nadzór nad prawidłowym użytkowaniem i wydatkowaniem kredytów i dotacji z funduszu interwencyjnego sprawują w zakresie swego działania: oddziały Narodowego Banku Polskiego, wydziały finansowe i inne zainteresowane jednostki organizacyjne prezydium rad narodowych (dla których przeznaczone są dotacje i kredyty) oraz związki spółdzielni pracy.

§ 30. 1. Do obowiązków organów zatrudnienia prezydium rad narodowych należy nadzorowanie wykorzystywania kredytów i dotacji z funduszu interwencyjnego w zakresie zatrudnienia, a zwłaszcza ustalania, czy kredytobiorca zatrudnia dodatkowo osoby poszukujące pracy w liczbie zgodnej ze złożonym zobowiązaniem i za pośrednictwem organów zatrudnienia.

